

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **M. D. D.**, zast. Mgr. Bohumilem Budínským, advokátem se sídlem Hradební 856/10, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č.j. OAM-181/LE-LE18-P12-2011, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Zástupci se p ř i z n á v á odměna ve výši 8.228,-Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí na účet zástupce.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce dne 17. 8. 2011 požádal Českou republiku o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že je státním občanem Demokratické republiky Kongo (dále jen DRK), vyznáním protestant. Nikdy nebyl členem žádné politické strany či hnutí a v DRK proti jeho osobě nebylo a není vedeno trestní stíhání. Zemi opustil v červenci 2011 poté, kdy dne 28. 6. 2011 byli zavražděni oba jeho rodiče vojáky z gardy na ochranu prezidenta. Žalobce se měsíc skrýval a za pomoci a finanční podpory přítele svého otce se mu podařilo získat cestovní doklad a opustit DRK. Nejprve přicestoval do Moskvy, kde měsíc pobýval a poté do České republiky, ve které požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dle jeho přesvědčení se do země vrátit nemůže, o jeho osobu je určitě zájem, neboť zná pozadí zbytečné smrti svého otce. Žalovaný vyhodnotil přednesené informace na pozadí zpráv o DRK včetně informací o zemi, které doložil žalobce a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu), neudělil.

Žalobce v podané žalobě namítl pochybení správního orgánu, které mělo za následek nesprávné rozhodnutí o jeho žádosti. Žalovanému vytýkal nesprávné vyhodnocení nebezpečí, které by mu v DRK hrozilo, pokud by v zemi setrval a stejně tak lze předpokládat, že by pokračovalo v případě jeho návratu. Svůj „odůvodněný strach z pronásledování“ (§ 12 zákona o azylu) opíral o problémy svých rodičů, resp. svého otce, který byl zavražděn pro kritiku prezidenta, ostatní členové rodiny jsou po incidentu spáchaném na otci žalobce nezvěstní. Žalobce tak patří do sociální skupiny, která nesouhlasí s politickým vedením země a je za to pronásledována. Ze shodných důvodů bylo namístež rozhodnout kladně přinejmenším o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Trval na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v reakci na žalobu vyhotovil dne 2. 5. 2015 vyjádření. V něm shrnul námítky v žalobě uvedené a připojil své stanovisko v tom směru, že neprokazují žádné konkrétní pochybení na straně žalovaného. Správní orgán ve vyjádření argumentuje především odkazem na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, ve kterém se k zásadním otázkám vyjádřil a objasnil své negativní rozhodnutí. Shrnul, že přednes žalobce a informace jím k příběhu poskytnuté vykazovaly zcela zásadní rozpor týkající se smrti obou rodičů žalobce, stejně tak žalobce uvedl odlišné informace k obsahu aktivit svého otce, jehož stanovisko bylo předmětem televizního vysílání (nejprve měl kritizovat prezidenta v souvislosti s přípravou voleb v roce 2011, posléze se měl otec špatně vyjádřit o zvoleném prezidentovi). Správní orgán upozornil, že žalobce nebyl schopen k této otázce (míněno konfliktu svého otce) uvést nějaké další, trochu konkrétnější informace. Dále žalovaný zdůraznil, že samotný žalobce se s pronásledováním z azylověrelevantních důvodů nesetkal, ze země vycestoval legálně s řádně vystaveným cestovním dokladem, s jehož získáním neměl žádné problémy. Obavy žalobce z tvrzeného pronásledování, resp. odůvodněných obav z pronásledování, považoval správní orgán v kontextu celého příběhu za neopodstatněné. Vůči osobě žalobce nebyly vedeny žádné cílené útoky, nebyl terčem výhrůžek a stejně tak nebyl ze strany státních orgánů (a stejně tak ani soukromých osob) podroben nátlaku či jednání, které

by jeho obavy mohlo podnítit. V podrobnostech odkázal na obsah přezkoumávaného rozhodnutí, které se žádosti žalobce podrobně věnovalo ze všech azylově relevantních důvodů. Informace k případu shromážděné pak poskytují dostatečný podklad pro závěr o fakticky možném a bezpečném jeho návratu do DRK. Rozhodnutí bylo dle přesvědčení správního orgánu vydáno v souladu se zákonem, obavy žalobce neshledal opodstatněnými a trval na zamítnutí žaloby.

Po ověření, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu v rozsahu vytyčeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. za výslovného souhlasu žalobce i správního orgánu. Pouze je namístě ujasnit, že žalobce ve svém doplnění žaloby ze dne 11. 3. 2013 nejprve navrhl provést důkaz jeho výpovědí a ostatními zprávami, které tvoří součást spisu žalovaného. V této písemnosti potvrdil, že žádnými důkazy vztahujícími se konkrétně k jeho osobě v listinné podobě nedisponuje. Komplikovanou situaci v DRK pak lze ověřit z informací poskytovaných veřejnými sdělovacími prostředky. Po obdržení vyjádření žalovaného nicméně své stanovisko změnil a vyslovil souhlas s projednáním věci bez jednání, tedy s postupem umožněným soudem v § 51 odst. 1 s.ř.s.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu udělí azyl, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) je zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Při rozhodování o žádosti samotného žalobce vycházel správní orgán z informací poskytnutých žalobcem v žádosti uplatněné dne 17. 8. 2011 a ve dvou navazujících pohovorech s daty 17. 8. 2011 a 5. 11. 2012. Z přednesů žalobce je důležité zmínit, že v žádosti u bodu č. 6 uvedl, že oba rodiče zemřeli 28. 6. 2011. U bodu č. 20, ve kterém měl žalobce popsat důvody opuštění své země, žalobce uvedl, že odešel, protože oji rodiče byli zavražděni vojáky z gardy na ochranu prezidenta. A to poté, kdy byl žalobcův otec dotazován na ulici ohledně voleb a jeho odpověď se nelíbila. V pohovoru konaném dne 17. 8. 2011 na čl. 36 uvedl: “Odešel jsem proto, že zabili mého otce a mou matku. Obával jsem se, že by ti samí lidé mohli zabít také mě.” Na čl. 35 znovu zopakoval, že jeho rodiče byli zavražděni, sestra zmizela a on se v případě návratu bojí rovněž o svůj život. Na čl. 34 správnímu orgánu sdělil, že rodiče byli zastřeleni. V doplňujícím pohovoru konaném dne 5. 11. 2012 popřel, že by kdy hovořil o smrti matky, zastřelen měl být pouze jeho otec (čl. 96). Průběh incidentu žalobcem tvrzeného zaznamenal správní orgán v odůvodnění rozhodnutí

téměř doslovně. Lze tak vyzdvihnout, že žalobce v čase konfliktu uprchl z domu k příteli svého otce, veškeré informace má od tohoto muže, který mu rovněž daroval peníze a pomohl zařídit formality s vystavením cestovního dokladu. Pouze na dokreslení krajský soud připomíná, že ke střelbě mělo dojít 28.6.2011 a žalobci byl již 4.7.2011 vystaven cestovní doklad. Dokazování pak žalovaný doplnil souborem informací hodnotících situaci v DRK a to tak, že zajistil informace na časové lince cca od roku 2008 do současnosti. Jednalo se o standardní zprávy z obvyklých informačních zdrojů, které zachycovaly situaci v otázce dodržování lidských práv a svobod v DRK včetně odpovědi na otázku návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu.

Konkrétně správní orgán disponoval několika informacemi data poněkud staršího, které zřejmě sloužily na dokreslení vývoje situace v DRK. Jednalo se zejména o Informaci MV Velké Británie z 23. prosince – Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv v DRK za rok 2009 z 11. března 2010, Zprávu MZV ČR č.j. 112856/2010-LPTP ze dne 7. září 2010 mapující mimo jiné situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v případě jejich návratu. Dále se jednalo o Zprávu Rady bezpečnosti OSN z 8. října 2010 – Zpráva generálního tajemníka OSN – stabilizační mise v DRK.

Časově aktuální zprávy poté mapovaly vývoj situace v DRK průběhu roku 2011 a 2012. Jednalo se o Zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze října 2011 s názvem Údaje o zemi, Informaci MZ Velké Británie z března 2011 za rok 2010 se zaměřením na lidská práva v problematických zemích, konkrétně v DRK a informaci téhož subjektu z dubna 2012 hodnotící rok 2011, Zprávu Rady bezpečnosti OSN z 23. května 2012 – Zpráva generálního tajemníka OSN o Stabilizační misi OSN v DRK, Zpráva o zemi MV Velké Británie z 9. března 2012 krom jiného hodnotící politický systém, lidská práva, bezpečnostní situaci, odjezd ze země a návrat včetně informací o zemi obsažených v databázi ČTK.

Dále správní orgán při posuzování žádosti žalobce přihlédl ke zprávám žalobcem doloženým, resp. ke zprávám v jazyce francouzském, jejichž překlad do jazyka českého zajistil. Dvě zprávy v jazyce anglickém, tedy jazyce, který si žalobce nezvolil jako jazyk jednání, ponechal bez překladu. Obsah zpráv žalobcem doložených je v kostce zachycen na straně čtvrté přezkoumávaného rozhodnutí. Zmiňují se v nich četné žádosti Konžanů o mezinárodní ochranu po volbách v roce 2011, poznatky o tom, že hlasování v prezidentských volbách vykazovala řadu nedostatků, zmínka o násilí v Kinshase v období voleb, kdy bylo zabito osmnáct civilistů, konflikty v provinciích Severního a Jižního Kivu. Část zpráv zachycuje poznatky ze setkání prezidenta Francie jak s prezidentem DRK Kabilou, tak s představiteli opozice. Další dokument zmiňuje problémy některých neúspěšných žadatelů o azyl při návratu do země (špatné zacházení již na letišti, vydírání i fyzické napadení).

Řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází v zásadě z jednoduchého principu – žadatel předloží své konkrétní důvody, svůj individuální příběh, pro který žádá o pomoc cizí stát a doloží k žádosti důkazy – má-li k dispozici. Správní orgán vyhodnotí reálnost, pravdivost a věrohodnost příběhu na pozadí informací o konkrétní zemi,

kteří si pro účely rozhodnutí zajistí. V přezkumném řízení soudním je v řízeních o udělení mezinárodní ochrany pevně ustálený názor na požadavek věrohodnosti, logičnosti a přesvědčivosti výpovědi předkládané konkrétním žadatelem a to tím více za situace, kdy dotyčný není schopen svá tvrzení doložit konkrétními důkazy. Krajský soud proto přezkoumává rozhodnutí správního orgánu a řízení, které mu předcházelo ve zmíněných intencích a při svém rozhodování se opírá o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004-40) opakovaně zdůrazňuje, že *„pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je totiž nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně o azylu uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově. Potřebnou věrohodnost přitom sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena. A to je právě daný případ, když ve výpovědích žalobce byly zjištěny zásadní a výše zaznamenané nesrovnalosti.“*

Za situace, kdy žalobce nepředložil soudu (krom výše zmíněných dílčích zpráv o situaci v DRK) žádné konkrétní důkazy mající vztah výlučně k jeho osobě, považuje soud za potřebné zdůraznit, že správní orgán veden znalostí judikatury Nejvyššího správního soudu a krajských soudů tak hodnotil – ve smyslu shora uvedeném – věrohodnost výpovědi žalobce a reálnost jím tvrzených obav. Lze jen souhlasit se správním orgánem, že přednes žalobce vykázal zásadní nesrovnalost, kterou žalobce nebyl schopen vysvětlit, ačkoli mu k tomuto byla dána příležitost, přičemž na „zastřelení otce a matky“ postavil svůj azylový příběh. Jak již výše popsáno a výše graficky zdůrazněno, žalobce jak v samotné žádosti, tak rovněž v prvním pohovoru zcela spontánně a opakovaně hovoří o zastřelení, zabití či zavraždění a to spáchaném na obou rodičích. Teprve v doplňujícím pohovoru se ohradil s tím, že vždy hovořil o vraždě toliko otce. Krajský soud ve shodě se správním orgánem nemůže jinak, nežli tento postoj žalobce označit za účelový a jeho tvrzení k zásadní otázce jeho azylového příběhu za nevěrohodné. Stejně tak jako jsou naprosto povrchní a nepřesné informace žalobce k otázce, k čemuže se měl jeho otec vyjadřovat, na jaké televizi měl být jeho postoj vysílán, jakým způsobem vojska prezidentské gardy přišla právě na osobu žalobcova otce.

V neposlední řadě se patří zdůraznit, že žalobci byl kompetentními orgány jeho země vystaven cestovní doklad a to bez jakýchkoli obstrukcí či problémů. K vystavení dokladu navíc došlo již 4.7.2011, tedy pár dní po tvrzeném násilí. Je tedy

evidentní, že státní orgány DRK neměly na osobě žalobce žádný zájem a jím tvrzené obavy, že bude zabit, protože ví, že jeho otce zabili kvůli ničemu (doplňující pohovor), se jeví jako zcela neopodstatněné. Stejně tak bez potíží mu bylo umožněno ze země vycestovat, což rovněž popírá žalobcem tvrzený významný zájem o jeho osobu. Pokud by byla osoba žalobce v hledáčku státních orgánů DRK, je prakticky nepravděpodobné, aby osoba, o kterou je ze strany orgánů státu zájem, jak sám sebe prezentoval žalobce, kontaktovala bez jakýchkoli překážek státní orgán, obdržela cestovní doklad a v odstupu několika dní po tvrzeném incidentu v poklidu ze země vycestovala. Navíc je nutno zmínit, že samotný žalobce se politicky v žádném směru neangažoval a se státními orgány své země problémy neměl. Důvod, pro který žalobce DRK fakticky opustil, zůstal krajskému soudu neobjasněn, nicméně jeho příběh z pohledu kritérií pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) či § 12 písm. b) zákona o azylu jejich obsah nenaplnuje.

Krajský soud je přesvědčen, že žalobce použil dílčí poznatky o problémech spojených s prezidentskými volbami a využil je pro svůj konkrétní příběh. Nevysvětlený rozpor u zásadní informace (zabití rodičů), žalobcem tvrzené obavy z následné msty za údajný projev názoru jeho otce, bezproblémové vystavení cestovního dokladu a následné opuštění země krajskému soudu nedovolily jeho verzi uvěřit. Navíc nepředložil krajskému soudu žádné důkazy, které by alespoň částečně umožňovaly přijmout pravdivost jeho příběhu. Informace o situaci v DRK žalobcem jsou informace obecné, běžně dostupné a správní orgán jejich obsah při rozhodování zohlednil. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30.9.2008, čj. 5 Azs 66/2008-70 se uvádí následující: *„Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopni doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“*

Námítka příslušnosti k sociální skupině se krajskému soudu jeví v dané situaci nepřipadná. Sociální skupinou ve smyslu zákona o azylu jistě nemohou být paušálně všichni odpůrci momentálně toho kterého prezidenta, vládnoucí strany apod. Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 1997, čj. 6 A 516/95-26 se *“Sociální skupina” ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb. o uprchlících se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. Příslušnost k ní se stává důvodem pronásledování zpravidla tehdy, když její politická názorová orientace, minulost nebo hospodářská činnost jejich členů či samotná její existence jsou považovány za překážku politice vlády, když taková skupina není považována za loajální vůči státu či jeho exekutivě. U osob, které nespojuje jejich postavení ve společnosti, ale pouze příbuzenský vztah, nelze o sociální skupině hovořit.*

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu nebyla v daném případě žádná tvrzení ze strany žalobce činěna. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud vyhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit) pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Správní orgán tak postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004 či o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, ve kterém se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Při posuzování otázky naplnění důvodů pro možnost udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak předpokládá ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, správní orgán zkoumal, zda-li v případě žalobce mohly být zákonné důvody naplněny a přicházela by v úvahu další forma azylu (mezinárodní ochrany), tzv. doplňková ochrana. I při této úvaze vycházel správní orgán jak z informací žalobce, tak zejména z již výše zmiňovaných zpráv. Negativní rozhodnutí správní orgán opřel o konkrétní zprávy z objektivních, dohledatelných a na sobě nezávislých informačních zdrojů, které byly v rozhodnutí žalovaného přesně označeny a stejně tak jejich specifikaci učinil krajský soud v tomto rozhodnutí. Úvahy správního orgánu byly i v této otázce podmíněny nevěrohodností žalobcova příběhu na straně jedné a naprosto bezproblémovým životem žalobce na straně druhé – včetně zcela nekomplikované procedury při vystavení cestovního dokladu a posléze samotného vycestování. Nic z výše uvedeného nenasvědčuje na cílený a opravdový zájem státních orgánů na osobě žalobce, a proto se jím tvrzené obavy z pronásledování v případě návratu nejeví pravděpodobné. Dle Zprávy MV Velké Británie z 9. března 2012 byla celková bezpečnostní situace v DRK relativně stabilní (vyjma oblasti východu). Tuto zprávu o výskytu válečného napětí potvrzují též informace Rady bezpečnosti OSN z května 2012 a předchozí, které stav daných oblastí monitorují. Správní orgán rovněž vyhodnotil penzum informací doložených žalobcem, z nichž pro konkrétní případ

vyzdvihnul a zaujal stanovisko k informaci o potížích navráťivších se neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Z informace se podává, že při návratu mohou mít tyto osoby potíže, jsou vystaveny ponižujícímu chování a někdy zmizí. Žalovaný nicméně disponoval rovněž zprávami, které k dané otázce shromáždil ze své iniciativy. Tyto informac e připouštějí potíže u některých neúspěšných žadatelů, nicméně nejedná se o pravidlo a nelze paušálně uzavřít, že by takto bylo přistupováno ke každému neúspěšnému žadateli v případě návratu. Lze souhlasit se žalovaným, že kompetentní orgány České republiky důsledně dbají na ochranu osobních údajů žadatelů o mezinárodní ochranu, tudíž informace tohoto druhu nejsou k osobě žalobce poskytovány. V ostatním by krajský soud i v při posouzení této otázky toliko opakoval odůvodnění žalovaného. Závěr správního orgánu, že žalobce nesplňuje důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak umožňuje ust. § 14a zákona o azylu, krajský soud podporuje a tento závěr opírá o rozbor žalobcova případu ve vztahu k informacím o zemi původu tak, jak již zachytil v tomto odůvodnění. Tvzení ve smyslu § 14b zákona o azylu činěna nebyla.

Závěrem tak krajský soud odkazuje na obsah podrobně odůvodněného rozhodnutí správního orgánu, který se zabýval všemi podstatnými přednesy žalobce a kdy jím zjištěné a následně přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro tento postup našel krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Po shora nastíněném příběhu předneseném žalobcem a s přihlédnutím k situaci v zemi původu zjištěné s informacím obsažených ve správním spise krajský soud uzavřel, že správní orgán posoudil příběh žalobce z hlediska taxativně zákonem vymezených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu či formou doplňkové ochrany zákoným způsobem. Krajský soud souhlasí s konstatováním správního orgánu, že žalobce neuvedl v žalobě takové skutečnosti, které by závěr rozhodnutí správního orgánu zpochybnil, a proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za dva úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Jednalo se o převzetí a přípravu zastoupení, písemné podání soudu – doplnění žaloby. Krajský soud tak ustanovenému advokátu přiznal odměnu za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 6.800,- Kč. Současně jako plátce daně z přidané hodnoty požadoval navýšení odměny o 21%, což z požadované částky činilo 1.428,-Kč. Celková účtovaná a soudem důvodně přiznaná odměna činí 8.228,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokátem vymíněný.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. září 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně